

Herinneringen

De beperkende maatregelen om de virus covid-19 opmars te beteugelen en uit eindelijk in te dammen geeft ons gewone burgers, zeker ook de oudere burgers, zoals ik lucht.

Een verademing om bevrijd te zijn van regels. Regels die ook niet altijd begrepen werden.

Wij, nu spreek ik echt over wij de ouderen, die zelfstandig wonen in een appartementen gebouw aan leunend tegen de Meander in Nieuwerkerk aan den IJssel. Wij misten de praatjes binnenshuis met een lekker bakkie. We zijn begonnen te contact teugeltjes weer aan te trekken. De angst, juist voorkomend bij ons ouderen, gaat weg marcheren. Wij hopen op snelle terugkeer van ons maandelijks diner maar blijven wel voorzichtig.

Hebben we, de ouderen veel gemist. Ja zeker wel. Vooral het bakkie doen en wat serieus en ook gewoon een beetje kleppen. En natuurlijk onze contact vermindering met familie en kennissen. Het gezegde, een goede buur is beter dan een verre vriend, is door ons op de juistheid getest.

Daar mogen de jongere lezers niet makkelijk overdenken. Houdt er rekening mee dat wij ouderen donders goed weten waar Abraham de mosterd haalt. Tenslotte hebben wij behoorlijk veel ervaring.

Zo zaten , één mijner buurtgenootjes, Willie van der Sluis, en ik, gezellig te waffelen bij het lang gemiste bakkie koffie en viel in een klein moment van stilte het woord bruine bonen. Gelijktijdig zeiden wij Bartje; "Ik bid niet veur brune bonen".

Bartje Bartels is een opgroeiende Drentse jongen uit een arm arbeiders gezin. Hij is de hoofdpersoon in de boeken van Anne de Vries, (1935)

Het gezin gaat eten en moeder schept de bruine bonen op en vervolgens roept vader op tot gebed. De kreet van Bartje is er nog steeds; "Ik bid niet veur brune bonen".

Ik was zes , zeven jaar in die tijd en wist nog niets van het later beroemd geworden boek. Bij mij thuis werden ook bruine bonen gegeten en ook voor de bruine bonen gebed. Ook ik en mijn broertjes en zusje vormden met onze ouders een arm maar liefelijk gezin.

Moeders deelde de bruine bonen en vaders riep op tot bidden en deelde daarna een lepeltje stroop over ieders bonen. Onze Zeeuwse vader was zuunig. Ik was de enige die geen stroop op de bonen lustte en weigerde om dat op te eten.

Mijn vader vond dat hij gewoon die bonen erin moest persen wat echt niet lukte. Uiteindelijk heeft mijn moeder op een wijze manier een oplossing gevonden door van mijn bonen een soepje te maken. Dat alles gebeurde

voor de oorlog. Later zijn Pa en Moe naar Drenthe geweest en heeft Moe een stenen Bartje gekregen. Nog meer later, rond 1970, heeft mijn moeder het beeldje dat in haar huis een ereplaats had aan mij gegeven, met de woorden, jij was het dichtst bij Bartje, Bewaar het zuinig en goed. Ik koester het nu al meer dan 50 jaren alsof het van goud is. Om de dingen die ons lief zijn moet onze conditie goed zijn en de corona bescherming optimaal om het met liefde te koesteren. Wij ouderen hebben van die liefdevolle dingetjes en de jongeren mogen met verkregen vrijheden er voor gaan sparen. Ik hoop niet alleen zo te zijn en te denken. Non Solus.

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel